

Datum: 17.07.2026

Medij: Pečat

Rubrika: Bez naslova

Autori: PIŠE SLOBODAN RELJIĆ

Teme: Evropska komisija

Napomena:

Površina: 1968

Naslov: BUDUĆNOST KAO VEZIVANJE ZA MRCA?

Strana: 20,21,22

КОЛУМНА

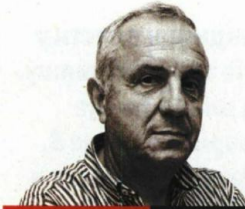
1. Пре више од три деценије Матија Бећковић је написао *Везивање за мрца* (Културни додатак „Политикс“, 1991). *Од свих усмртила / Мучила и ојачила / Најјекше су иђурске муке / А од њих најгора / Везивање за мрца. / Живој чоека вежу за умрлога / Да жива душа удише исјалу /... Нико ти муку није иреживео / Да је остао сам / Да му није цикнуо мозак...*

Верујем да ово подсећање има смисла, јер: *Као ишло се за мрца / Везује један чоек / Може и цео народ. / И не само за мртвој чоека / Нејо и за мртву идеју.*

Смисао стиху даје то што ових дана гледамо како се српска власт подаје идеји о „европском путу“ без икаквог смисленог начина. Па и садашњи диригент тог пута „председник Србије Александар Вучић изјавио на Конференцији председника парламената држава кандидата за чланство у ЕУ да није оптимиста о питању брзог чланства за било коју од земаља које имају статус кандидата“.

Али то ништа не мења, јер се председник/ца СНС-ове Народне скупштине и лично разочарала: „За мене је то изузетно тешка тема, и то емотивна тема... Да ли сам разочарана од неких земаља и њиховим блокирањем, јесам. Ако вама Европска комисија која је влада ЕУ каже шест пута „Србија је испунила све да се отвори Кластер 3, а неко одбија да отвори један Кластер, то онда за мене није европска вредност“, рече Ана Брнабић за „Јуроџу“.

Добро, човек не може очекивати од А. Б. (из разних разлога а и због тога што је он/она радник на терену знане Трилатералне комисије која се систематски деценијама бави дисциплиновањем

Пише **СЛОБОДАН РЕЉИЋ**

БУДУЋНОСТ КАО ВЕЗИВАЊЕ ЗА МРЦА?

„Запад је празан, иако тога још није истински свестан. Изузетно креативна цивилизација, свакако једина способна да одговори на непремостиве изазове трећег миленијума, Запад више нема душу. На нивоу нација, раса и култура, као и на нивоу појединца, увек је душа та која побеђује у одлучујућим биткама. Једино она може да истка нит од злата и бронзе од које се праве штитови за спасавање јаким народа. Не видим да код нас више постоји душа“, опомиње нас француски писац Жан Распај

Срба на најгрубљи начин) да разуме како је нелогично (и политички и геополитички) да ЕУ стварно занимају критеријуми и тзв. вредности. Свако у Србији, ко то жели, од деведесетих зна да смо ми „на европском путу“ а да никад не бисмо стигли!

(Подсећам на писмо Вилија Вимера канцелару Шредеру после затворене конференције у Братислави маја 2000. у

којем се поред јасних назнака да се Русија треба опкољавати и слабити по сваку цену, јавља да – Србија мора бити трајно искључена из европског развоја. Никад нико није рекао да се од тога одустало.) Међутим, и четврт века касније председник Србије зна да све то „не значи да ми не треба да наставимо убрзано на нашем европском путу“.

2.

Добро, а где ћемо стићи? Читах ових дана (коначно преведен на српски) романа *Табор светих* француског писца Жана Распаја. Роман је објављен 1973. (пре више од пола века), а у предговору трећем издању (1985) писац подсећа да спис „антиципира ситуацију која данас делује веродостојно и претњу која се више не чини невероватном: у њему се описује како људи из Трећег света, постајући све бројнији, мирним путем освајају Француску, а затим остатак Запада“. Распај је, иначе, волео да верује да западно окупирање света не беше расистичко него „једноставно део непрекидног кретања снага које се међусобно супротстављају и тако граде историју света. Сла-

Подсећамо на писмо Вилија Вимера канцелару Шредеру после затворене конференције у Братислави маја 2000. у којем се поред јасних назнака да се Русија треба опкољавати и слабити по сваку цену, јавља да – Србија мора бити трајно искључена из европског развоја. Никад нико није рекао да се од тога одустало. Међутим, и четврт века касније председник Србије зна да све то „не значи да ми не треба да наставимо убрзано на нашем европском путу“

Datum: 17.07.2026

Medij: Pečat

Rubrika: Bez naslova

Autori: PIŠE SLOBODAN RELJIĆ

Teme: Evropska komisija

Naslov: BUDUĆNOST KAO VEZIVANJE ZA MRCA?

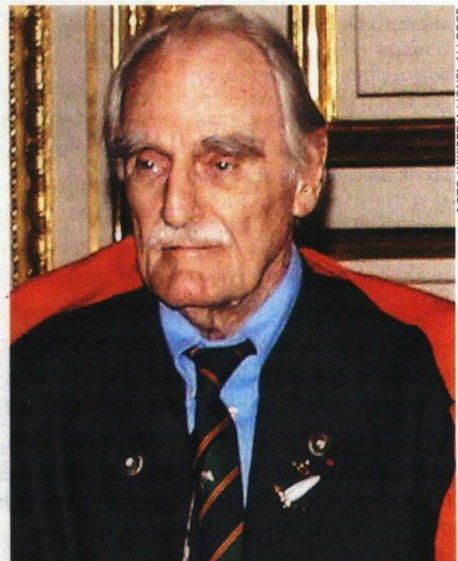
Napomena:

Površina: 1968

Strana: 20,21,22

ИЛИ-ИЛИ И ПОСЛЕ ТОГА

Жан Распај: „Треба се данас сетити натписа на старим сунчаним сатовима: 'Касније је него што мислиш' јер се однос снага дијаметрално обрнуо, а наш стари Запад, трагично поставши мањина, повлачи се иза разорених зидина...”

би се склањају и нестају, а јаки се множе и побеђују“.

Човек који је опскрбљен знањима пропутовао свет (и писао запажене књиге) вели пре четири деценије: „Треба се данас сетити натписа на старим сунчаним сатовима: 'Касније је него што мислиш' јер се однос снага дијаметрално обрнуо, а наш стари Запад, трагично поставши мањина, повлачи се иза разорених зидина и сад већ губи и битке на сопственом тлу и почиње у чуду да примећује загушујући жамор огромне плиме која прети да га потопи...”

„Довољно је да погледамо застрашујуће демографске прогнозе за наредних тридесет година, оне које ћу цитирати за нас су најповољније: само седамсто милиона белаца, од којих је трећина у дубокој старости настањених у нашој малој Европи, наћи ће се

окожени са седам милијарди људи, суочени са четири стотине милиона муслимана из Магреба, од којих је половина млађа од двадесет година, који ће доћи са афричких обала Медитерана, као претходница остатка света!”

А „Запад је празан, иако тога још није истински свестан. Изузетно креативна цивилизација, свакако једина способна да одговори на непрестиве изазове трећег миленијума, Запад више нема душу. На нивоу нација, раса и култура, као и на нивоу појединца, увек је душа та која побеђује у одлучујућим биткама. Једино она може да истка нит од злата и бронзе од које се праве шпиглови за спасавање јаких народа. Не видим да код нас више постоји душа.”

Светини су ове Распајеве констатације средином 1980-их могле изгледати претеране, а

онда је пао (европски) Исток и Запад се прехранио свежом крвљу, али – ништа се не промени. Пропадање је добило убрзање па сад и испразни ситнобуржоаски пливачи јасно осећају да их светски токови гуше. И да заокрет није могућ.

3.

И сво нас Срба – пред зидинама града који десеткује куга душе – да са Аном Брнабић на челу решавамо своју судбину. Кажем са А. Брнабић јер ћете приметити да је она све чешћи гост бриселских сесија и ко зна да гледа, види како се она осећа све сигурнијом да нам намече своје (европске) вредности.

Пре неки дан се испрсила у Скупштини на примедбу посланика адвоката Бранка Лукића

на предлог закона о оружју: „Ово као да су писале жене, уз све дужно поштовање женама које никад нису виделе оружје“, примедбовао је Лукић, а Брнабићка, страсно и уверено да никад нико више нигде не сме да доведе у питање ЛГБТ људско право – да су жене мушкарци а мушкарци жене – испали рафал у главу... „Ја заиста не знам који је ваш проблем са женама, али за ово добијате опомену! Не знам шта вам је проблем са женама. Имате овде жену која вероватно зна о ватреном оружју више него ви три пута!“ Читалац ће разумети да је и од ових будибокснама речи овде важније видети на видеоу тај десант.

Док власти чине све на удаљавању оружја од грађана (ни окупатори то нису тако истрајно чинили), А. Б. устаје у одбрану жена. Досад нас је навикава-»

Datum: 17.07.2026

Medij: Pečat

Rubrika: Bez naslova

Autori: PIŠE SLOBODAN RELJIĆ

Teme: Evropska komisija

Naslov: BUDUĆNOST KAO VEZIVANJE ZA MRCA?

Napomena:

Površina: 1968

Strana: 20,21,22

КОЛУМНА

ла да се мушки брине о својој „партнерки“ (појам је одомаћен њеним уласком у власт), а сад је као витез Која са хордом Млата Замлата решила да заштити све жене Српкиње (а због Трилатерале подразумева се „све жене света“).

Наравно, у културном коду земље Србије оружје има архетипску дубину милион пута већу од антиисторијске и на силу увезене ЛГБТ пресвлаке, и наравно да се женски поглед ту не може узимати као доминантан. Па ни народни певач не спори да је Чучук Стана била високи хајдучки профил, али никад ником није падало на памет да је то чињесње надмашило Хајдук Вељка. И наравно да би закон у земљи Србији, док има још мало душе у овом народу (надамо се да боље стојимо од Брнабићкиног Запада), морао бити у складу с културним кодом.

А.Б. јенскопосе рекао (она би-ваштолико пута виђана партнерка или нова о којој самочаршија говори) да је рано кукуркинула. Доћи ће тренутак кад ће се ЛГБТ знања ширити као Јеванђеља, Анчи, али не жури. И витез Која повлачи „меру опомене“. Не садржај, само меру. Хорда Млата Замлата каима главом. Она Ана!

Јесте, А. Б. се чини да она може да лети више. У Житорађи је, с својим мушким СНС друштвом, банчила за камере и певала „Српкиња је мене мајка родила“, а на једном пријатељском подкасту објашњавала да је одувек била топ-лидер. Кад је њу, наводно, Вучић звао да буде госпођа министарка, она му је рекла да јој је част, да хоће, али „проблем је што сам геј“. Вучић то као није знао (ваљда би требало да се огласи неко из државних структура који зарађују за леба што знају разне ствари о персонима које ће постати министри, премијер итд.), те јој је рекао: „Ма за то ме баш брига. Мени је важно да ти имаш добре идеје.“

Кад је Вучић у августу 2022. отказао Европрајда који нам је А. Б. средила, јер је друштвени отпор претио да се отме контроли, опасио се амбасадор Кристофер Хил (САД) махараца у сувереној Србији и ту одмах би с „добром идејом“ премијерка Брнабић...

И ево нас Срба – пред зидинама града који десеткује куга душе – да са Аном Брнабић на челу решавамо своју судбину. Кажем са А. Брнабић јер ћете приметити да је она све чешћи гост бриселских сесија и ко зна да гледа, види како се она осећа све сигурнијом да нам намеће своје (европске) вредности

У Житорађи је, са својим мушким СНС друштвом, банчила за камере и певала „Српкиња је мене мајка родила“, а на једном пријатељском подкасту објашњавала да је одувек била топ-лидер: Ана Брнабић

Мора Европрајд. Пошто је морала мало да кочи нападе ЛГБТ суплеменика, који су подизали тон и на њу, рекла им је: „Ја вас чиним видљивим.“

Сад ствари стоје тако да Европа с Вучићем би и не би настављала да „испира мозак Србима“ – те А. Б. може да пада на ум главна рола... Она чини видљивим све оно што Европа жели Србији!

4. Кад гледате, осулукујете ненародну јавност, не можете искључити ни такву – антисрпску радњу.

У Европи без душе има толико здравог разума да никаква суманутост није бесмислена.

Ево, док се љуљамо на ветру чекања избора (а А. Вучић степенује као Фред Астер), сва политичка сцена се концентрисала на професора Филолошког факултета у Београду који се у неколико наступа на студентским протестима заузео за право Срба да се сећају Видовдана, истичући да је суморно да држава Србије од своје територије која је идентитетско благо прави албанску државу.

На Славији је 28. јуна 2025. подсетио на мисли професора Београдског универзитета Милоша Ђурића из списа „Видовданска етика, етика косовског опредељења“. То су три ствари сплетене у један символ и у једно значење: Лазарев избор, Вукова издаја и Обилићев подвиг. Те три ствари прате српску историју и сваки пут се у њој појављују са новом и неоскриваном снагом. Није, дакле, како злонамерно кажу, наше прослављање косовског опредељења никакво сећање на пораз, већ је то увек актуелни и спремни позив на подвиг, Обилићев подвиг. А подвига има различитих и мирнодопских и ратних.“

Да, страшно. Да жив човек то каже у данашњој Србији – недопустиво је. Где су ту „европске вредности“? Где је ту правна држава у којој криминалци и сам врх полиције на коти 27 даје бригу на весеље? Па то је слављење блокадера који су, како сваки дан сто пута понови председник Србије – терористи!

Е, то неће проћи ни код „правих“ Европљана. Који се боре да Бриселу покажу да су они већи Европљани од Вучића и Брнабићке, па чак и кад додају и Марка

Ђурића. Академик Теодоровић је нашао да је „Мило Ломпар за Србију опаснији од Шешела“. У другосрбијанском таламбасануће се појавити и етикета „нациста“.

Добијам СМС поруку студента који је био баш озбиљан учесник протеста: „Ево сад сам се зајебао да седнем на пиће са људима који су били на блокадама. И потегне се питање листе. Неко помену Мила Ломпара и прво што су рекли било је цитирам: Он је српска адаптација најгорег нацисте.“

Тако „европска линија“ у студентском покрету – која није ни петина, причали су учесници, али су их НВО и сл. одмах форсирали (преко тога се прелазило јер је важно да се буде јединствено) – креће да преузме плодове студентског гнева. Судар се реалношћу им ипак указује где је место мањини и – Мило Ломпар постаје „најгори нациста“.

Држим да је гупо оповргавање глупости. Сизифовски посао. Глуподери који то прихватају и бацају их околу као ножеве, бесно и нетолерантно, спремни да убију и мету и оне који неће да подрже такав друштвени хошталтерсај не знају за *Audiatur et altera pars* ако се не мисли на њих. Њихов утицај на народ је слабашан. Али Запад то плаћа.

Гупо је очекивати и да властодери имају другачији став. Тражиће се, а најбоље наместити, нека „прикривана истина“ да би затрештали сви екрани – није он, тај Ломпар, то што говори.

У ствари, Срби и Србија нису пред великим дилемама. Здравом разуму је углавном све јасно. Питање је само да ли ће своју судбину узети у своје руке сад – или ће се везати за мрца. А речено је, како подсетисмо на почетку: *Везивање живој дури / Ума и језика народа / За умицу мисао / Преминуло слово / Издаогуши извор / Бивши ветру / Нагу црковину / Идеју лешину / И епоху мрцину / Подматрје и народ / Истом ценом / Као и везивање за мрца / Невољник у ијурска доба. Амин.* П

